

Osudové obrazy z doby mého duchovního žakovství

Ludwig Polzer-Hoditz

X. obraz květen 1935

Venkovská usedlost u lesa.

Panský majetek paní Dory Schenkerové.

Paní Schenkerová v hovoru, na zahradní lavičce.

Já: Kongres Západ-Východ ve Vídni byl vrcholem veřejné působnosti velkého učitele. - Jako hozená rukavice bylo jeho působení pro mocnosti, jež se obracejí proti duchu.

Tenkrát jsme se poprvé setkali.

To znamenalo mnoho pro to, co následovalo. Tak srdečně jste mi otevřela svůj dům, jenž se mi stal potom domovem.

Klid našel jsem pro svou práci, na přípravu k přednáškovým cestám.

Tolik jste toho pro mne napsala, když psal jsem zde svou knihu o mystériu evropského středu.

Dvanáct let již uplynulo.

S vděčností ohlížím se za tou dobou.

Dora Schenker: Dělal jsem to vše ráda,
mnohému mohla jsem se naučit.
Duchovní život ke mně přistoupil, jenž samotná
bych stěží byla mohla žít. Protože správa mého
statku mě na tomto milém místě držela.
Ze svých cest přinášel jste mi s sebou, co jste
prožil, v tuto mou tichou usedlost.

Já: Těžké věci potkaly mě
v posledním čase, jako v létě 17.
Tenkrát starost o říši.
Nyní starost o Společnost.
Vyprávěl jsem vám již, co v Dornachu se událo, a
nyní dokonáno jest.
Představenstvo, velkým učitelem dosazené,
neexistuje již víc.
Pokusil jsem se učinit, co bylo v mých silách,
abych katastrofě zabránil.
Sedmnáct set lidí naplnilo Goetheanum pro tuto
valnou hromadu, hlediště i jeviště byly zcela
obsazené.
Čas byl schválně krátce vyměřen.
Kdyby v noci před 14 dny nedostalo se mi
varování, abych se včas přihlásil o slovo, nebyl
bych dostal příležitost říci, co jsem říci chtěl,
zabránit pak tomu nešlo.
Musel jsem o něco déle mluvit, protože
objemné „Memorandum“ bylo vydáno,
na podporu návrhů. Musel jsem proti
němu vystoupit. Zprvu myslel jsem, že
bude těžké mluvit proti vůli většiny.
Velmi zvláštní to však bylo, jak velmi to šlo

lehce.
Cítil jsem se posluchači nesen.
Takže tu a tam se ozval aplaus.
Většina byla zkrátka konstrukcí, vázána na autoritu. - Shromáždění bylo záhy zakončeno.
Do odpoledne se poradili.
Většinou jen jedovaté jazyky promluvily osobně agresivně proti mně. Já však se zadostiučiněním cítil vítězství té malé menšiny.

Dora Schenker: Těší mě, že to tak proběhlo.
Prokázal jste velikému učiteli službu.

Já: Mnozí mi děkovali za mou odvahu.
Z Anglie přišel dopis od Dunlopa, pozvání na příští Sommer School.

Dora Schenker: Velký učitel musel nutně přinést duchovní vědu do Anglie.
Ve svých posledních letech tam tak často učil.
I vy tam teď budete

častěji moci působit,
zastupovat tam
pravé středo-evropanství.

Já: V noci, jež následovala po tomto dni,
napůl vzhůru, měl jsem sen:
Stál jsem na vysoké věži ze železa s lidmi, jež
jsem nepoznával.
Strašná bouře táhla krajem.
Věž kymácela se, však nepadla.
Pak sešli jsme se znovu na zemi.
A uslyšel jsem zahřmít hlas:
„Přijat jsi v náš úzký kruh.“

Dora Schenker: Vaše práce bude dále kvést
navzdory všem mocnostem.

Já: Mistr dal mi všechny pravomoci.
Tak mám volnost působit, jak já chci. Doufám,
že osud daruje mi ještě pár let života, jež věrně
věnuji svému úkolu.
Má pro mne velký význam v tomto velkém
osudu počítat s počtem 33 let, o jehož
důležitosti mluvil učitel.
Rok 1869 byl osudový svým posledním
vatikánským koncilem. Papežova neomylnost
byla vynucena autoritářským vytvořením
většiny.
Valná hromada byla odrazem tohoto koncilu.

O 33 roků později [1902] začal velký
učitel svou činnost.
A za dalších 33 roků,
1935, to tragické usnesení!
Můj život drží krok s těmito letopočty.
1869 jsem v Praze přišel na svět a o
dvakrát 33 roků později stojí má
působnost na vrcholu, ve službě, kterou s
jeho pomocí jsem mohl skýtat
zvěstovateli Michaela. Nehovořil bych k
vám tak, kdybych nevěděl, že učinil jsem
správně.